

LBRIS

We know
books

Winter Tales

Copyright colecție © 2008, 2019
Stripes Publishing
Copyright povești © 2008, 2019
Michael Broad, Julia Green, Holly
Webb, Caroline Pitcher, Malachy
Doyle, Karen Wallace,
Penny Dolan, Elizabeth Baguley
Copyright ilustrații © 2008, 2019
Alison Edgson

Ediție publicată pentru prima dată în
Marea Britanie în 2019

Alison Edgson și-a declarat drepturile
morale pentru a fi identificată ca
ilustratoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35;
021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

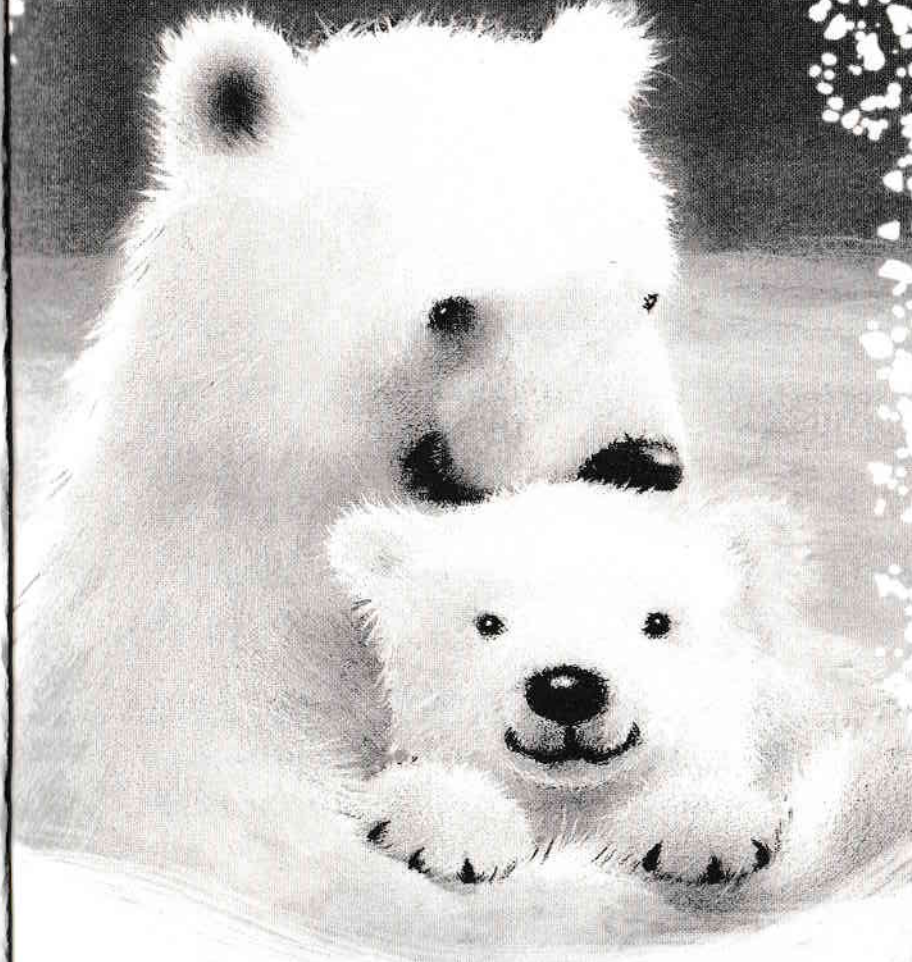
Povești de iarnă

Copyright © 2022
Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de
Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României
Povești de iarnă / il. de Alison Edgson;
trad. din lb. engleză de Ana
Dragomirescu. – București : Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9531-4
I. Edgson, Alison (il.)
II. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111
087.51

POVEȘTI DE IARNĂ

Ilustrații de Alison Edgson

LITERA
București

CUPRINS

CEL MAI GROZAV
URS POLAR

Michael Broad p. 7

FETITA CARE
ÎNGRIJEA RENII

Julia Green p. 23

MIA ȘI PINGUINUL
RĂTĂCIT

Holly Webb p. 39

DOI MICI LEOPARZI
AI ZĂPEZII

Caroline Pitcher p. 55

MOSC

Malachy Doyle p. 71

SPECTACOL DE MAGIE
ÎN TOIUL IERNII

Karen Wallace p. 85

VREMEA
BLĂNII ALBE

Penny Dolan p. 105

FRATELE-FOCĂ

Elizabeth Baguley p. 123

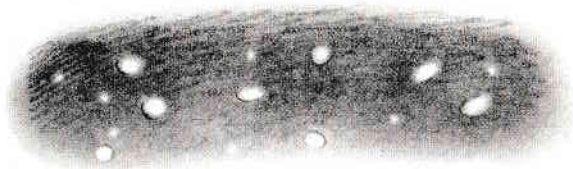
LBRIS

We know
books

CEL MAI
GROZAV
URS POLAR

de Michael Broad

Mă cheamă Arthur și sunt un pui de urs polar. Locuiesc la Polul Nord împreună cu mama mea și cu o mulțime de alte animale, cum ar fi vulpile, focile, lupii sau iepurii. Polul Nord se află la capătul lumii, și, dintre toate viețuitoarele de aici, eu cred că urșii sunt cei mai grozavi.

Noi, urșii polari, locuim în bârloguri din zăpadă și putem înota în oceanul înghețat pentru că avem o blană foarte groasă, care ne ține de cald. Suntem complet albi, cu excepția nasului negru, iar dacă nu vrem să fim văzuți în omăt, putem să ne acoperim nasul cu o labă și să devenim invizibili!

Polul Nord nu adăpostește doar animale. Există și un om care trăiește aici, împreună cu

o mulțime de spiriduși și câțiva reni. Spre deosebire de urșii polari, el e foarte ușor de observat în zăpadă, căci se îmbracă mereu în roșu și scoate clinchete atunci când merge. Pe om îl cheamă Moș Crăciun.

Într-o dimineață, când mă pregăteam să ies la joacă, mama îmi spuse că n-ar trebui să-l deranjez pe Moș Crăciun în ziua aceea. Îmi explică apoi că era Ajunul Crăciunului și că el o să fie foarte ocupat cu îndeplinirea dorințelor copiilor din întreaga lume.

– Cum îndeplinește dorințele? am întrebat-o.

– Habar n-am, îmi răspunse mama. Crăciunul e pentru oameni și n-are nicio legătură cu noi.

Ei bine, urșii polari sunt niște animale foarte curioase, iar eu m-am gândit că îndeplinirea dorințelor ar fi ceva foarte interesant de văzut. Așa că mi-am acoperit nasul cu o labă și am urcat dealul, ca să-i văd pe Moș Crăciun, pe spiridușii și pe renii lui. Mama

îmi zisese doar că n-ar trebui să-l *deranjez*, dar, pentru că eram invizibil, nimeni nu mă putea zări dacă arunca vreo privire prin fereastra atelierului.

Moș Crăciun era prins cu cititul unor scrisori dintr-un sac și cu întocmitul unor liste, lucru cam plictisitor de privit. Spiridușii aveau de lucru cu împachetarea jucăriilor și cu scrisul etichetelor, treabă care nu era nici ea prea palpitantă. Renii erau ocupați cu ronțăitul zgomotos al unor napi. Așa se face că nimeni nu m-a auzit când am oftat dezamăgit și mi-am târât picioarele înapoi spre casă. Îndeplinirea dorințelor nu era un lucru la fel de captivant precum suna.

De cealaltă parte a dealului însă, părea să se întâmple ceva *foarte* interesant, căci toate animalele din vecini se adunaseră la marginea gheții. Am alergat la mama și am întrebat-o ce se petrece.

– Aici ești, Arthur! zise ea entuziasmată. Ai venit tocmai la timp pentru pinguini!

– Ce-i acela un pinguin? am întrebat curios, fiindcă nu știam.

– Pinguinii sunt păsări care trăiesc la Polul Sud, îmi explică mama. Polul Sud se află la celălalt capăt al lumii, dar ei vin aici o dată pe an, în vacanță. Întotdeauna e foarte distractiv să-i privești.

Când mama îmi spuse că pinguinii sunt păsări, mi-am ridicat ochii spre cer, dar n-am văzut nimic. Am întrebat dacă pinguinii au culoarea cerului și ciocurile negre, astfel încât să poată să le acopere cu aripile și să devină invizibili.

– Nu, dragule, chicoti mama și arătă înspre ocean.

Atunci am văzut pentru prima oară un pinguin, urmat de un altul și apoi de încă unul. Curând, o mulțime de pinguini se iviră la orizont, sărind în aer, apoi plonjând înapoi în valuri, în vreme ce înotau către noi.

Când ajunseră lângă gheață, pinguinii țâsniră din ocean ca niște acrobați în alb și negru, aterizară în picioare pe zăpadă, după care își scuturară apa de pe înotătoare. Toate animalele îi întâmpinară cu bucurie și le urară bun-venit la Polul Nord, numai eu rămăsesem mut de uimire.

Mama îmi povesti că pinguinilor le place să vină la Polul Nord fiindcă aici pantele sunt mai line decât la Polul Sud și nimic nu-i încântă mai mult decât surfingul pe zăpadă.

– Ce înseamnă „surfing pe zăpadă”? am întrebat.

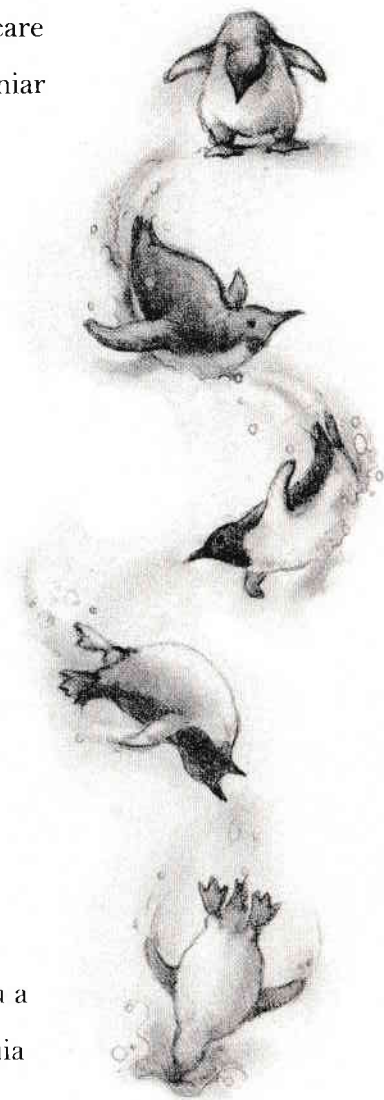
– O să vezi, răspuse mama când ciudații vizitatori nou-veniți urcau dealul cu mers legănat.

Pinguinii dădură un spectacol uluitor pentru toată lumea când coborâră pantele cu viteza vântului, alunecând pe burtă sau într-o parte, pe tălpi. Iar când ajungeau la marginea gheții, făceau câte o tumbă pe spate ori cu capul înainte, apoi se avântau cu zgomot în ocean.

Acela a fost momentul în care am hotărât că pinguinii sunt chiar *mai grozavi* decât urșii polari!

După terminarea spectacolului, am așteptat până când celelalte animale au plecat acasă, pe urmă i-am întrebat pe pinguini dacă ar putea să mă învețe să fac surfing pe zăpadă. Ei au fost foarte prietenoși și mi-au arătat cum să alerg voinicește pe pantă în sus, după care să mă arunc pe burtă.

Însă oricât de mult m-aș fi străduit, eram prea mare și aveam blana prea deasă pentru a mă mișca foarte repede. Trebuia

să dau neîncetat din picioare până la poalele dealului, iar când ajungeam la marginea gheții, pur și simplu cădeam bândâbâc în apă.

Am încercat ore în șir, dar tot n-am reușit să fac surfing pe zăpadă.

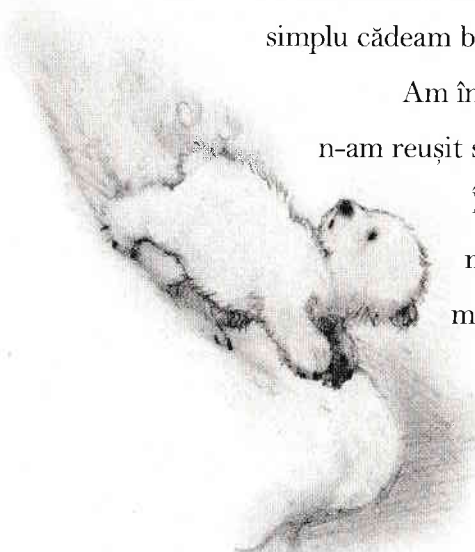
În cele din urmă, mama mă chemă la cină, așa că mi-am luat rămas-bun de la noii mei prieteni și m-am târât până acasă, din cale afară de necăjit.

– Ce s-a întâmplat, dragule? mă întrebă mama. Abia dacă te-ai atins de peștele tău.

– Aș vrea să fiu un pinguin, am zis. Pinguinii sunt *mult* mai grozavi decât urșii polari!

– Mă tem că urșii polari nu se pot transforma în pinguini, Arthur.

– Bănuiesc că nu, am oftat.

În seara aceea m-am culcat devreme, însă n-am reușit să adorm. Mă tot gândeam la pinguini și la cât de tare trebuie să fie să aluneci pe zăpadă. Atunci mi-am amintit că încă era Ajunul, seara în care Moș Crăciun îndeplinea dorințele!

Mama îmi spusese că seara aceea specială era doar pentru copiii oamenilor, însă eu știam că pe Moș nu l-ar fi deranjat să îndeplinească o dorință pentru un mic pui de urs polar. Prin urmare, m-am dat tiptil jos din pat, am ieșit din bârlog și am pornit către atelierul lui.

Aurora boreală lumina cerul în valuri de roz și verde, în vreme ce eu îmi croiam drum prin omăt. Când am ajuns în vârful dealului, i-am văzut pe reni lângă atelier, înhămați la o sanie uriașă. Aceasta era plină cu pachete, iar Moș Crăciun tocmai își ocupa locul pe băncuța din față.

Am alergat cât am putut de repede în josul dealului, în vreme ce Moșul apuca frâiele, iar renii

Își scuturau nerăbdători coarneau. L-am și strigat, însă el nu mă auzi din cauza clinchetului de zurgălăi care răsuna în văzduh.

Știam că n-aveam cum să ajung la timp până la sanie decât dacă alunecam ca un pinguin, așa că m-am aruncat pe burtă în omăt. Însă m-am încurcat în picioare și m-am dus de-a berbeleacul în josul pantei, iar când, în sfârșit, m-am oprit din rostogolit, devenisem un uriaș bulgăre de zăpadă!

M-am scuturat repede, ca să descopăr curând că rămăsesem singur. Când am ridicat ochii, am văzut că sania Moșului zbura pe cerul nopții, înălțându-se prin aurora boreală și întâlnind în cale scânteietoare stele argintii.

Era o priveliște minunată, dar însemna că nu-i mai puteam dezvălui lui Moș Crăciun dorința mea.

– Crăciunul e pentru copiii oamenilor și n-are nicio legătură cu urșii polari, am spus oftând.

Era cât pe ce să mă întorc acasă, când mi-am dat seama că niciunul dintre copiii oamenilor nu venise la Polul Nord pentru a-i spune Moșului care era dorința lui. Ceea ce însemna că scrisorile pe care văzusem că le citea erau de la ei!

Prin urmare, înainte să plec, m-am furișat în atelier și am scris eu însumi o scrisoare pentru Moș Crăciun.